

Жовте каченя

Петро Ребро

Швидко дні весільні промайнули,
Відгрімili танці запальні.
Молодята радісно зітхнули:
— Слава тобі, господи, одні!

Цілувались — аж попухли губи,
Обіймались — аж співав диван.
Ще й клялись: — Твоя довіку, любий!
— Я, Марусю, твій, — хрипів Іван.

Раптом — зирк, а на порозі — теща.
Ставить вона кошик на комод:
— В подарунок принесла вам дещо.
Жовте каченятко — на розвод.

Ще два дні пройшли у щасті-мирі:
Маня й Ваня — як одна душа.
Каченятко ж ходить по квартирі
І, звичайно, теє... слід лиша...

— Може, — каже Ваня, — на балконі
Хай живе? Там буде, як в раю.
— Що?! — дружина сплеснула в долоні, —
Так шануєш мамочку мою?

— Боже, та при чім твоя матуся?
Я про це нікчемне каченя.
— Сам нікчемний! — верещить Маруся. —
Груба, неотесана свиня!

— Як?! — у Вані в грудях похололо,
Він і правда заревів, як вепр:
— Я — свиня? — та вазу — брязь додолу.
— Ні, кабан! — та телевізор — геп!

— Щоб воно тобі до завтра здохло!
— Щоб ти сам іще сьогодні здох! —

Він торшером хряпнув і не охнув,
А вона спідолою — торох!

Розлучились — наче й не клялися
Бути тільки разом — до труни.
Потім говорили: не зійшлися,
Бачте, по характеру вони.

Певно, теща це передбачала
(От уже поріддя! От народ!):
Ще як дарувала, то казала:
— Жовте каченятко — на розвод!